

דברי הכפר

ועלית קיר קטנה לאיש ההוא היתה,
ולא אשנב קטן,
ותהי לו לנפשו, ולא ידע בה מלאך;
ולא שלט בה שטן.

(יעקב פיכמן)

מס' 645
28 דצמבר 1979
ח' שבח חש"מ
כפר הנשיא

מה ששומעים בימים אלה יותר מכל דבר אחר הוא רעמים ושיפוט גשם שדופקות על החלון. קצת מצחיק כמה אנחנו חסרי סבלנות. בשנה הקודמת לא הפסקנו להתפלל לגשם שיבוא ועכשיו כאשר הוא בא אנחנו מיתלים שילך. אבל לגשם יש גם יתרונות בחיי יום יום. אין הרגשה יותר טובה מאשר להפסיק יום עבודה רטוב עד העצמות. לקפוץ הביתה, ללכת ולעשות מקלחת הגונה ואחרי כן להכנס למיטה חמה, להשען על המרפק, לקרוא ספר טוב ולאכול שוקולד אנגלי מוכתר, בחוץ יורדים ממטרים פזורים ואתה נמצא בפנים והם לך זיכרון לך. אתה יודע שהחיטה גודלת והמאגרים מתמלאים והכל על הכיפק.

אנחנו פותחים את העתון ומגלים שהיה כנס צעירי התנועה הקיבוצית המאוחדת או בראשי תיבות ה.ה.ה. (הכל בהא הידיעה). ובו גם החבר אמנון מהמשפחה הלוחמת והשמיע את משנת זבוטינסקי. לא היה ולא נברא, אמנון מכחיש מכל וכל. האם גמל עתון "דבר" הגיע עידן העתונות הצהובה?

ראובן מנזיגורסקי חזר למשק אחרי שלקח כמה ימי חופש על חשבון המשק בבית הבראה בצפת, ועוד מעט הוא חוזר לעבודה תקינה, כמו כל דבר טוב גם זה נגמר, בנתיים אסור להרגיז אותו וצריך להסכים לכל מה שהוא אומר. בקיצור משימה בלתי אפשרית.

שני טרקטורים חדשים הגיעו למשק. אחד לאבוקדו בית. "אייכר" תוצרת גרמניה טרקטור קטן, צר, הגה כוח, קרלך אויר, זרועות הרמה משוכללות, בקיצור עבודה גרמנית טיפוסית. השני הוא ג'ון דיר 40-42 עם הנעה קדמית, 136 כ"ס (ככה כחוב בביטאון ה"השדה") והקבינה שלו נראת כמו שכון ותיקים + מזגן. קבוצניק, אם אין לך איפה לגור אל יאוש.

וחדשה אחרונה, אליסון נמצאת באולפן לעיברית בקבוץ דברת.

שבת שלום

אילן

השתתפתי בטיול הראשון לאזור סנטה, בשלטונה של מצרים.

נסענו בכדי לטייל שוב בין הסלעים והוואדיות הנפלאים של מרומי סיני וכן בכדי לבחון האם המצרים עומדים בהבטחות שלהם לגבי ההסכמים שנחתמו תוך מסירת השטח לידיהם.

ההסכמים הם שעד ל- 25/1/80 יותר למדריכי ב'ס שזה צוקי דוד להדריך קבוצות ישראליות באזור, ללא קבלה, אלא בלייזי, תוך שימוש במבנים שבהם שכן ב'ס, קודם שנמסר לאנשי אוניברסיטת איסמעליה.

תוך ידיעה זו. הדרמנו לסיני וחנינו ללינת לילה ראשון מספר מטרים לפני המחסום הישראלי הראשון.

השכמנו עם זריחה מתוך מטרם לטייל כל היום, אך נכוננו לנו הפעעות רבסת. הגענו למחסום הראשון של המנהל האזרחי הישראלי - חבל בין שני עמודים עם שלט "עצה, מחסום" - כל כך קטן לעומת ההרים הסובבים אותו ובכל זאת מחסום שאין לעבור אותו עד שתמלא את טפסי הבקשה להכנס למצרים. המתנו עד שאנשי המנהל הועילו להופיע משארם בכדי לתת לנו את הטפסים ואז המשכנו תוך מתח גובר לקראת הפגישה הקרובה עם המצרים.

הכנו יין ועוגה, אך כאשר הגענו למחסום הצבאי המצרי, היו כל החיילים, חוץ מהש"ג המצרי, בפיג'מות ולכן סימנו לנו לא להתעכב ולהמשיך לטרמינל.

בטרמינל, התחלנו לחוש באווירה המצרית. שני שלטי ענק עם דמותו המהודרת של סאדאתקדמו אותנו וליד התהלך חייל מצרי. נעליים גבוהות, גדולות למידתו, לא שרוכדת לרגליו. הוא שמת להצטלם אתנו אל מול נשיאו הדגול - סאדאת.

אני חושבת שמכאן התחילה להתעורר הבעיה. המצרים חשבו אותנו לתיירים הרגילים. לתיירים שבאים לראות את המנזר, או אולי להתאמץ קצת יותר ולטפס לג'בל מוסא ולטוס משם הלאה. ירושלים, פירמידות, פריז. ואילו אנו באנו לשם לטייל מקיף בין הרי סיני. בעניין זה הייתה אי הבנה מצד המצרים. הם, למעשה, לא מבינים את המניעים של אהבת סיני שלנו, ורואים באופי הטיול שלנו - אפיון לריגול וסיוור בשטח לא לנו.

בשל אי הבנה זה, נאלצנו לחכות, להמתין לתוצאות המגעים בין נציגי הוועדה הצבאית המשותפת.

נשכחנו לנו בשמש השוזפת של סיני ותיכינו. שעה שעתיים חלפו. הדיונים בין נציגי הוועדה הצבאית נמשכו, ועדיין אין החלטה - האם להתיר לנו לטייל באותן נפשנו, או האם להגביל צעדנו לסיור במנזר ובג'בל מוסא בלבד. לבסוף הוכרעה הכף. באו לברכנו ב"ברוכים הבאים למצרים" ואפשרו לנו לטייל כתיירים במצרים.

קצין ממשרת התיירות המצרית בא ללוות אותנו בטיול שלנו ונסענו לכוון ב'ס שדה. הוחלט שנטייל בתלעה הקטן - ואדי קטן ושובב. היה עלינו ראשית לטפס אל אוכף בשביל פתלתל ותלול ומשם להתחיל בדילוגים במורד התלעה.

המצרי שלווה אותנו, בא במדיו הנאים ובנעליו בעלי העקב הבנוה, כראוי למדריך
תיירים, לתדהמתו ולמבוכתו הוא הביך שגט הוא יאלץ לטפס עממו ולזאת לא צפה. אך
התפקיד מחייב וכך מצא עצמו נשרך אחרינו, חסר נשימה וחסר יכולת להביך מה אמו
מפיקים מסיוול נחמד שכזה.

עם חשכה החזרנו אותו לטרמינל.

עדיין לא ידענו מה הוחלט לגבי המשך הטיול, ואיפה יהיה מקום הלינה.
עפ"י ההסכמים, נאמר לנו שנוכל לישון בבי"ס שדה, אך המצרים התנגדו לכך, ולכן
לכשנהיה מאוחר, ואנו נמצאנו שם, עובדה בשטח, נאלצו המצרים לפתור את בעית
מקום הלינה שלנו בצורה כלשהי.

לבסוף החליטו להזמין איתנו ל"מלון" אשר בטרמינל, כמחווה וכסימן לרצון טוב.

שמחנו מאד. ובכלל יש לציין שיחס המצרים שפגשנו בטרמינל היה יפה ונעים. הורגש
שיש רצון להרוויח דולרים רבים ככל האפשר מן התיירים, אך את זאת הבנו.

מצד שני הרגשנו שהפוליטיקאים מנסים ליצור קשיים ולהפר הסכמים באופן שיטתי ולא
הובן.

למחרת לאחר עיבור נוסף בשל אי נתינת היתר לטיול, שנפטר בעקבות לחץ מצד נציגי
הוועדה הישראלים לפיצוץ החוזה ואי מסירת שדות הנפט, יצאנו לטייל.

הפעם לוונו במצרי אחר, שנוכחנו לדעת בהמשך הטיול, שהוא בעל כשר טוב מחברו.
טיילנו לג'בל צפצפה, הכל מגרניט אדום, נפלא במגוון סלעיו וצורותיהם, אשר הטבע
יצר ופסל כיד הדמיון המרהיבה שלו.

שכחנו את היותינו מעורבים באיזה עניין פוליטי והרגשנו עצמנו משוחררים בעולם
הקסום ומלא ההור, עד אשר חזרנו לטרמינל. פה צפתה לנו הפתעה לא נעימה. הוסכם
ביך נציגי הוועדה הצבאית שנוכל לישון בבי"ס שדה (לשעבר), אך... את המפתחות ל
לבנינים לקחו אתם הפרופסורים של אוניברסיטת איסמעליה ולכן נאלצנו, מחוסר
ברירה, לאסוף את חפצינו ולצאת את מצרים בשל מפתח קטן אחד.

הבנתי -

צריך זמן, הרבה זמן כדי לגשר בין התפיסות השונות.

צריך הרבה זמן כדי ללמוד להבין אחד את השני.

צריך זמן כדי להכיר זה את זה.

וצריך הרבה זמן כדי לאהוב ולא רק לא להלחם ולא לשנוא.

ומי יתן וינתן לנו כל זאת.

ויכוח בין מגדלים

אפשר לבנות מגדל של המון קוביות, צבעוניות, מבריקות, יפיפיות. שתאמנה בדיוק אחת לשניה. מגדל נהדר, גבוה עד ללב השמיים. כל הקוביות תהיינה מסודרות זו על גבי זו, לפי הסדר. אף אחת לא תזוז לה אפילו מ"מ אחד החוצה. מגדל אדיר, מלהיב, מרשים עד טירוף....

והנה, יום אחד, הקוביה האחרונה במגדל הזה לא מתאימה כל כך, קצת בתלסת החוצה. לא הרבה-באמת-רק קצת. אך המגדל לא יכול לשאת את העובדה שיש איזו קוביה שמעיזה להציץ קצת מעבר לנורמות המקובלות על שאר הקוביות.

ואז... לפתע, במשך זמן קצר: אולי שעה, אולי יום, אולי שבוע ואולי אפילו שנה - נופל המגדל ומחמוטט. כל הקוביות נופלות על גבי הרצפה. אחת נשברת ולאחרת משתפשת קצת פינה. ישנה גם אחת הנשרטת בדיוק במרכזה. ישנו שם תהו ובהו אמיתי. אי אפשר לבנות עוד מגדל כמקודם, שהרי הקוביות לא מתאימות יותר, ואף כשמנסים לבנותו, הוא כזה אפור. כלל לא נוצץ, לא מבריק, לא גבוה - מן הסתם, בית מכוער עם הרבה סדקים ופצעים....

אנו שבנינו לנו אלפי מגדלים, תמיד יכולנו להניח את הקוביות היכן שרק רצינו, היה לנו מזל. מצאנו מגדלים שנאותו להיבנות בדיוק כפי שתיכננו. לא תמיד הבריקו הקוביות, הן גם לא היו סקרניות כל כך, באותה קוביה מרדנית. וחשוב מכל, מעולם לא דרשו מאיתנו לשנות את המבנה, מעולם לא נדרשנו לבנות מגדלים אחרים. רק את שלנו, את המגדל שלנו שכה אהבנו.

באותה עת, בה קרס המגדל - למעשה נחלק הוא לשניים. שני מחנות של קוביות: המחנה האחד היה מאוד הגיוני. זה חזר ושרש כי יש לבנות מחדש את המגדל הישן והרגיל. כי הרי לא יתכן שפתאום מחפצל לו מגדל תפארת שכזה - לשני מחנות, שהרי הוא כה יפה ויציב כמות שהוא.

אך מחנה הקוביות השני היה מאוד רגיש. בשום אופן לא יכול היה להסתדר עם הרעיון הזה. עם המחשבה ההגיונית, למרות שזו היתה, לעיתים, באמת משכנעת.

וכך הם פני הדברים: מאז יש לנו שני מחנות של קוביות בממלכתנו. כשאנו פוגשים בדרך מקרה במישהו המסתדר עם אותו מגדל ישן, בשמחה רבה אנו בונים (כביכול) מחדש את שנהרס וקרס. אולי לא כל כם בשמחה, משום שמיד מתקומם המחנה הרגשי, ורומס באכזריות כמעט, את מגדל ההגיון. אנו נתפשים אז למבוכה חסרת אונים - חסרת מוצא.

או אז, מתחילה הבריחה הגדולה. המחנה הרגשי ממש נבהל. סתם משום שהרגש לא יכול להרשות לעצמו לעבור תחת ידו של כל אחד. הוא פוחד פחד מוות שיבקרוהו, שיחשפו אותו. יהיה זה אסון עולמי לגביו. הוא כה מרוחק ממחנה ההגיון. לוקה הוא בבילבול, באי סדר, אינו מתאים לשום מסגרת. כיצד יעכלו אותו? איך יראה בעיני כל? מה היחס לו יזכה? מן מחנה שכזה - כל כך לא מקובל... (מובטח שלא יסתדר עם אף מחנה אחר - עסר סיכוי לחלוטין...)

5
אומר מתנה ההיגיון: טוב נעשה אם נסחירנו, נחפה עליו מלמעלה, כך שאיש לא יציץ אליו, משום מקום. וכך קורה שהמתנה הרגשי לא תמיד מסכים עם רעיון המיכסה הזה, המונח עליו ממעל. לפעמים או ר הוא מספיק כוח ומצליח לו החוצה - "מ ק ל ק ל" את כל התוכנית. כך הם נאבקים - האחד מציץ והשני סוגר עליו, זה מנסה וזה מונע בעדו....

עדיין לא ברור כיצד יתפשרו. כיצד יגיעו לעמק השווה. אולי יקרה הדבר כאשר שני המחנות יהיו מסופקים במידה שווה. א ו ל י ...

ירון ס.

מרתון מהו?

זה הכנות וסבלנות וכדיחות - צעקות וכאבים. קודם כל אומרים לך שאתה משוגע (יכול להיות). כל יום האשה רוצה לדעת למה אתה לא בבית לשטוף כלים או לשמוע את צעקות הילדים. הפרחים בגינה סובלים מחוסר טיפול אבל העשבים שמחים ופורחים.

זה הפסד של חברים ישנים אך רוח של חברים שרצים ומוכנים לשוחח על ריצה כל יום וכל שעה.

זה גם חברים חדשים ממקומות שונים בארץ הנפגשים לרוץ בתחרויות ככל רחבי הארץ. אלו גם אנשים המשוגעים לעניין של ריצות ואה כולל מזון דל שומן ובריא ונעליים מיוחדות.

זה להתאמן בחמסינים - קור - גשם: לבוא הביתה בבגדים רטובים ומסריחים מזיעה. ואיפוא מייבשים אותם בחורף כדי שאפשר יהיה להשתמש בהם למחרת?

זה להגיע לשיא הכושר ולרדת במשקל ולרוץ 100 עד 120 ק"מ לשבוע במשך חודשיים או שלושה לפני המרתון! החבודות מוחלטת.

זה לחשוב על כל מיני מחלות ולהרגיש סימפטומים פסיכוסומטיים ימים אחדים לפני המרוץ. אבל זה גם להגיע איכשהו מוכן ומלא תקווה.

זה לשמוע את האקדח ולהתחיל לזוז קדימה עם כל הרגליים הרזות.

זה בעצם עניין של כמה שעות של עוד מאמץ וזיעה וציפיות וגם אכזבות, הוא חלק קטן אבל בלתי נשכח משנה שלמה של מחשבות על מטרה מסוימת.

זה גם דבר עצום שעברתי את כל השלבים וגמרתי בשמחה רבה הגורמת לי לחשוב על שנה שאהיה עוד יותר טוב.

זה גם להגיד חודה לבוב ואירווינג ונתן שליו את ג'ון ואנתי את רוב הדרך באוסו צמוד עם צעקות, קמ, תפוזים ומים.

דוד איש המרתון.

ל לא כותרת

זה נשמע גס, וולגרי, המוני. לא מדברים על זה ולא כותבים על זה. זה מסוג הדברים שהשתיקה יפה להם לכאורה ובכל זאת יש משהוא בכך, יש איזה חוויה, איזה קסם, משהו מאד אנושי בכל הנושא הזה שנקרא עשיית צרכים. וקודם כל גחרם ההפתעה. זה יכול להופיע תמיד, בכל מצב ובכל מקום, בעבודה, באוטובוס, במיטה. הכל אפשרי.

כאשר זה מגיע אתה בדרך כלל לא מאושר, להיפך אתה נעשה מוטרד, אתה לבטח תוכל להסתדר בלעדיו, אין לך שום ענין בו ואתה לא הזמנת אותו. על פי רוב איננו נכנע, בכל אופן אינך נכנע מייד, לא בלי קרב. וכך מתחיל שלב ההתמודדות.

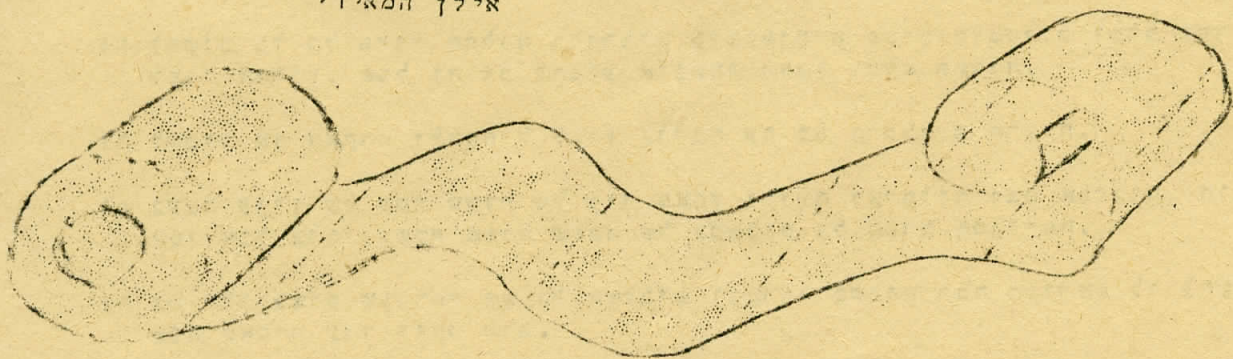
מה שהכי מדליק פה הוא שאתה יודע שאין לך סכוי לנצח, זהו קרב אבוד, אבל אתה בכל זאת לוקח את הצ'אנס, מה שמוכיח שאתה בכל זאת אחד שלוקח אתגרים. שמוכן לעשות מאמץ. אבל מגיע הרגע שבו אתה (אתה, אני, כולנו). נשבר ואז אתה מחליט החלטה הרת גורל. ולמרבה הפלא מקבל אותה ללא הסוס. וצריך להבין שאתה מקבל עליך החלטה שאין ממנה דרך חזרה. פעם שהתישבת היכן שהתישבת לא תוכל בשום פנים ואופן לסגת. כאן יתחיל תהליך שאתה מבצע אותו ובעת ובעונה אחת אין לך שמץ של שליטה עליו. הוא לא יפסק בשום פנים ואופן באמצע, לא לא, מהתחלה ועד הסוף אפילו אם תפרוץ מלחמת עולם שלישית, קודם כל תגמור. ואשר התהליך מתחיל החיים נעצרים, כאשר התהליך נגמר, החיים ממשיכים לזרום, ובאמצע אתה פשוט יושב ונותן לדברים להתרחש, לא מעניין אותך מה קורה ומה יקרה הריכוז נחון כולו לתהליך. פריקת העול היא מוחלטת.

ורק כאשר אתה מוצע לכל עובדות חיים אלו, רק אז אתה יכול אפילו להינות מכך הנאה אמיתית.

ולמה כל זה נכתב. ראשית, כך אני חושב, ומחשבות צריך להעביר. הלאה בלי להתביש, שנית, בכל דבר צריך למצוא את הצד החיובי, ההומוויסטי והמעניין.

נכתב בשרותים.

אילן המאירי

7

!

$$E=MC^2$$

דוד

שאלה לדוד אלמן, לחשובתו מה-15 במרץ 1978? דוד, אני חושב שהגיע הזמן שמכל האנשים שמסתובבים במשק ולא מבינים אותך, יקום אחד יאזור עוז בנפשו וישאל אותך ישר בפנים: האם לדעתך, האדם היה יחף לולא היה נועל נעליים? האם אתה באמת חושב שהאדם - נאק, חירחר, הפיל, דרס, הצמיח שערות, גידל קרחת, המציא את הכתב, את הרובה, את הפורנוגרפיה, את התנ"ך, את גילוי העריות, את תסביך אדיפוס, את בני גולגברג ואיתי סלע - עשה כל זאת בעמל רב מאז שירד מן העצים, רק כדי שדברי הכפר יהיה "שטח-כיבוש" לשני סוגים של הומור, האחד הומור המכנה המשותף ונתן למוצאו בהרבה מאמרים שנכתבים על ידי מחשב, והוא מתאפיין על ידי אירוועים כמו: "היום כשעצרת ברמזור עצרו לידי שלוש מכוניות, כמעט באותו הצבע, אחת אדומה, אחת כחולה ואחת צהובה. או להבדיל, הסוג השני שנתן למצוא במדור "בינינו לבין עצמותינו", ואותו אפשר לדמות לרימון-עשן ישן, מתקופת מלחמת העולם השנייה, שנשכת (בפל או נשמט?) על ידי דיוד סטרלינג בדרכו למדבר המערבי, להקים את יחידות המדבר ארוכות הטווח, ולזכור בתהילת עולם.

וריימ'ננו הנ"ל לאחר כמה עשרות שנים חנוקות, שובר את ניצרתו בחריקה צורמת ולהפתעת הכל מתחיל להתאבק בשמחה ובדיצה.

ועל כן כל אדם שרואה את השמש זורחת במזרח ולא להיפך, תוהה לפעמים על המבנה של המהפכות המדעיות ושואל את עצמו את אותה השאלה: לכל הרוחות האם שווה MC^2

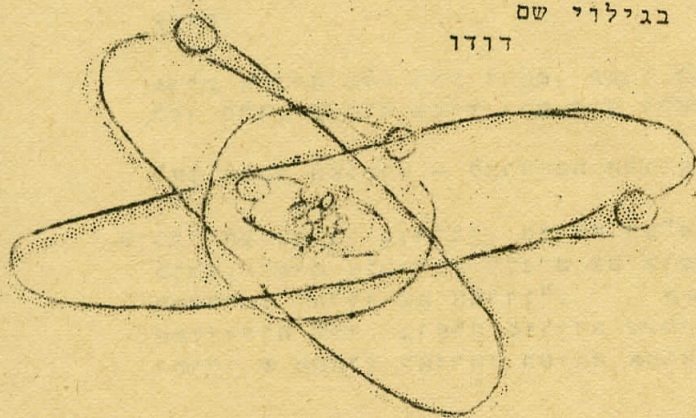
בעילום שם

דוד

כל דמיון בין הדמויות המופיעות במאמר לבין המציאות אינו מיקרי בהחלט. אני עדיין חושב שלקיבוץ יש עתיד על אף גלי האתר שאופ פים אותו מסביב ומאימים להחניקו, מצוה עלינו... אני מבקש סליחה ממי שקרא את התוספת ששיכת למעשה למאמר אחר שיתפתק לאחר מבחירות. תחשכו שלא קראתם אותה או את המאמר בכלל.

בגילוי שם

דוד

בינינו לבין עצמינופרידה עצובה

לפני קצת למעלה מחודש נפטרה רחל ינאית בן צבי בגיל 91. זו היתה אישה שתמיד הרגשתי כששמעתי או ראיתי אותה, בשנים האחרונות, שהיא מגלמת באישיותה את הטוב והתמים שאיפיינו לא מעט מאנשי העלייה השנייה. עד שנותיה האחרונות היה בקולה צליל של נערה מלהבת ועד אולי לשנה האחרונה של חייה בה חלתה במחלה קשה, ניחנה בדעה צלולה. נשאלת השאלה: אם ניחנה לה מתנה יקרה של סיבה טובה במה יש להיצטער?

הבמה יטש את מתרונות משחקניה הגדולים ויתכן שלא נפגש את דוגמתם בממלאי המקום. אולי לא יפה לבוא בטענות כלפי דור המנהיגים שירש את מקום הענקים אבל אישיותיהם של בן גוריון, משה שרת, לוי אשכול, גולדה מאיר, יצחק בן צבי, רחל ינאית, חיים וייצמן ודוד הורוביץ מגמדות את אלה שעומדים בראש העם עכשיו.

שאלה אותי האישה מדוע אני כותב על אחת שתמונה תה היתה בכל העיתונים ושהרבו לכתב עליה אחרי פטירתה.

הסיבה היא פשוטה: אני במצב העובר בדרכים שנתקל באנדרטה הבנויה כגל אבנים ומחוך הערצה מוסיף אבן קטנה משלו.

הסתלקה אחת מדור החלוצים החילוניים שהלכו יחפים בכל רחבי הארץ. אגב היא היתה תומכת נלהבת של ארץ ישראל השלימה...

תמונות חורף

א הנוף שמופיע יום-יום בצאתי לעבודה ובשובי הביתה הוא מרהיב ומפליא. עתים מתכסה העמק שנופל מדרגות-מדרגות אל הירדן בערפל שדומה לים לבן. אפשר לחשוב שכל עמק החולה, מן הגולן עד למרגלות הרי נפתלי, הפך לאגם לבן. ויש ימים של שמש חורפית כשהאוויר בה צלול...

וגשם מבורך שמרווה את האדמה ומעלה את ריחה באויר. בחושך דורסי הלילה מעופפים במעוף חרישי מעל הרכס. והתנים - יש אומרים שהם צבועים - מיללים למטה יללות קינה.

מגרש החניה מלא רכב דומם, האור החזק שמאיר את ההשטח עומעם ע"י גשם וענן. בעד חלון בעבים מציץ ירח חדש והמועדון ריק מאדם.

לאן הלכו האנשים - לתרדימת החורף.

א נמל תעופה בן גוריון, חנוכה תש"מ: קבוצה של צלינים נוצריים מופיעה ביציאה. כולם, נשים וגברים, לבנים עם קומץ שחורים לובשים חולצת טריקו שעליה באנגלית המילים: "הללו את האדון". "PRAISE THE LORD" מופיע עוד אחד דוחף את עללת המזוודות שלו. נופלת מזוודה שעליה כתובה באנגלית מילה - שם אחת "ישו" "Jesus" יהודי ש ממתיך לאורחו בסיסה אחרת מרים את המזוודה. סימבוליות? מצחיק?

א הוא אמר לי: "אחרי שקראתי את הסוד שלך מצאתי הצדקה לשאיפתי להיות אקדמאי". לא ירדתי לסוף דעתו "למה אתה מתכוון?" שאלתי. "עוד מעט אוכל לכתב גם אני, אקדמאי אנטליגנטי מחפש בחורה למטרה רצינית..."

א הורוסקופ: (מוקדש לאלה שמאמינים שאלוהים מזיז את בוככי הלכת כדי שהם ועוד מיליונים אחרים ידעו מה לעשות מחר)

מזל בתולה: נולדת במזל מעניין חביבי. המנע ככל האפשר מעצירת פתאום בכביש רטוב.

מזל דגים: אתה עשוי לפגש באישה שחרתרה מושכת ומה יש אם היא פוזלת קצת? זכור שהיא בודאי רואה אותך מזווית מענינת.

מזל אריה: זה פשוט לא החודש שלך. קבל עצה ואל תצא מן המיטה.

מזל תאומים: את מחקרת לזמן הלילה שלך. אל תדברי עם גבנים או גמדים, לא מפני שזה ישפיע על הוולד אלא מפני שזה לא יעזור לך. אגב כל אחד יודע שבכל לילה הסכויים שהתנוק יהיה בן או בת הם 1:1 אבל מכירים אותך!

יתר המזלות - היתה שביחה. אל תעשו שטויות.

הודעה לצבור הקוראים: עקב גיוס כותב טור הזה לעריכת עלון "30 שנה למפעל הבונים" קרוב לודאי שלא תופיע כתבה לחודש או חודשינ. תנוחו קצת. אריק

אגבי - ג' ג' - לוחמית

כפר הנשיא - ירושלים ב'

בכפר הנשיא

12:30

שעה

שבת - 29/12

לפניכם הסדרה השנייה של כתבות מאת תלמידי כיתה ב' באולפן - הנושאים מגוונים - החופש שלהם, קצת פוליטיקה (על יהודה ושומרון), מודעה לעתון, וכו' - מקווים שתהנו.

שרה

כבר הרבה זמן שהחברים באולפן לא ספרו לכם על משהו. היום עוד קשה לנו לדבר ולכתוב בעברית אבל אני רוצה לנסות. מה קרה באולפן אחרי המכתב שכתבתי בחודש שעבר? היינו בחופש, נסעתי בפעם הראשונה לירושלים. צריך עוד קצת עברית פה לדבר אתכם על הנושא הזה. אתמול היה לנו טיול למודיעין. שם היו אנשים מכל האולפנים. ראיתי חברים שנסעו אחי באותו אזור לישראל ושהם עכשו באולפנים אחרים. יש כמה בכיתה ג' שמדברים כבר עברית טובה מאוד. במודיעין שרנו עם כולם, הדלקנו נרות חנוכה בערב.

ניסים

החופש שעבר

בחופש שעבר נסעתי לירושלים. הגעתי ביום חמישי, היה הרבה גשם, - כל כך הרבה גשם שכל הבגדים והגוף שלי נרטבו, אני ישנתי בעיר העתיקה. ביום שישי אני ערכתי קניות בעיר העתיקה וכליתי טוב. גם ביום שישי היה הרבה גשם. אז אני לא עשיתי שום דבר בערב. ביום שבת בערב הלכתי לבית כנסת במאה-שערים. אני הרגשתי שאני לא בכדור הארץ. כל החסידים אכלו ושרו וגם הם רקדו על השולחן. אני הייתי שמח לעזוב. לפני שאני הייתי שם הייתי בכותל. שם אני הרגשתי טוב מאוד. הם הדליקו נרות ושרו שירים. הרבה אנשים היו שם. ביום ראשון הלכתי ליד-ושם. אחרי זה אני חזרתי לקבוץ. כיליתי טוב.

קרייג

ציוני ביום אחד.

אנחנו היינו ב: "מודיעין" באחד מימי חנוכה. כל האולפנים בישראל היו שם. היה נהדר. היתה חמימות. שם, אנחנו יכולנו לראות את אחד הדברים הטובים בעולם. בשלושים השנים האחרונות - זה שהיהודים מחוץ לארץ עולים לישראל לאט לאט. כן, בשבילכם הוותיקים עכשו זה לא דבר מיוחד, כי אתם רגילים לזה, אבל בשבילי זה כמו נס כשיכולים להרגיש אתם חם! לראות בן אדם מהודו, מוייטנאם, מאוסטרליה, מכל העולם במקום אחד, אחרי אלפי שנה.

אנונימי (השם שמור אצל המורה)

(המשפחה כתבות מהאולפן)

מודעהדרוש:-

איש או אשה לעשות את עבודות הבית של כל האנשים בכיתה ב' באולפן. אנחנו פה כבר עשרה שבועות ועכשיו אנחנו לא רוצים לעשות עוד עבודת-בית. חנאי העבודה לא טובים אבל אתה צריך להבין שאנחנו רק תלמידים ואין לנו הרבה כסף לתת לך.

אנחנו נשלם עשר אגורות כל יומים, אם אתה יכול לגמור את כל העבודות שלנו. אם לא, תקבל חמש אגורות, ועוד אחד למזל.

צריך לדבר הרבה שפות מפני שאנחנו מדברים באנגלית, ברוסית, בצרפתית, בסקוטית וקצת עברית.

חשוב שאתה יכול לקרוא מה שאנחנו כותבים במחברות שלנו יותר טוב אם יש לך אשה או בעל כי אנחנו חושבים שאתה תצטרך מזכיר/ה.

הגיל לא חשוב אבל צריך להיות יותר גדול מבן עשר שנים, כי לפעמים אתה לא יכול ללכת לישון לפני 3 בבוקר כי יש לנו הרבה עבודה לעשות.

אם אתה חושב שאתה רוצה להיות הפועל בשבילנו אתה צריך לדבר עם מנהל האולפן: שמו חיים, כל הרעיון שלו. הוא עצלן מאוד אבל אני יודע שהוא לא לבד. בהצלחה עם הראיון. חיים איש קשה.

מיכאל דימונד.

יש סתירה בויכוח של האנשים נגד השמירה על יהודה-שומרון. הם חושבים שהפלישתנים רוצים באמת רק מדינה קטנה בשבילם, ושהם לא נגד ישראל. אם הם רוצים רק מדינה, ואם הם בסדר בראש שלהם, למה הם לא יכולים לגור תחת האוטונומיה? אז לא תהיה בעיה. אבל האנשים לא רוצים את זה כי יש הרבה ערבים והם עושים הרבה ילדים. אם הם בכנסת הם יעשו חוקים נגד ישראל. אבל אם זה נכון, למה לתת להם להיות עצמאיים? איך הם יכולים לשבת על ידנו במדינה אחרת? זה יהיה יותר מסוכן. אז הנה הסתירה. אם אתם מפחדים שיהיה לפלישתניים קול בכנסת, כמה יותר חזקים הם יהיו אם תהיה להם מדינה משלהם?

הדר

הודעה מהספריה

במשך השבוע אנו נציג תערוכה של עטיפות של 107 ספרים חדשים בשפה האנגלית. רשימות להזמנות אפשר לקבל בספריה בכל ימות השבוע. על מעטפת הספר יש מספר, המספר הוא מספר הספר ברשימה.

קריאה נעימה, לו.

נ ש ר א י ן

25.12 סוזן ומיירון שוורץ

5.1 מיכל ומוסי המאירי

י מי ה ו ל ד ת

24.12 אמנון המאירי

25,12 שרה דיבולט

שלומית ליפשיץ

26.12 דוד לוי

משה בן-חיים

פיליס קולט

מיכה ליפשיץ

ניל בן-עטר

31.12 גליה כהן (נכדה מנז' גורסקי)

1.1 ישראל אבידור

2.1 הנרי בן-יהודה

3.1 בני גולדברג

הילרי קפלן

4.1 דינה רחמני

5.1 רות עמית

יובל ג' קסון

אביגיל פרנק

אלון קוניגוס

דו"ח ישיבת דו. בונים. 13/12/79

נוכחים: - יעל ו. ג'יסון, דודו, יאיר, אריאל, אמנון, הרי, ג'נט, מיכאל.

1. פרידה בחודה מיאיר, יעלי והרי שסיימו את הקדנציה בוועדה. קבלה בברכה לוועדה - דודו, אריאל ואמנון שהצטרפו זה עכשיו.

2. תמיכה פעילה באמצעות הטלויזיה למכבי תל אביב במשחקם נגד הולנד.

3. סוכס שכל חבר בוועדה יקבל על עצמו לקשור קשר לא פורמלי עם קבוצה קטנה של חיילים וזאת כדי שכל האפשר יהיה והקשרים עם כל מה שמתרחש במשק לא יחלשו, וגם כדי לשהחיל יוכל לברר כל ענין שהוא בלי פורמליות.

4. סמינרים ליוצאי צפא - יתקיימו 5 סמינרים ליוצאי צפא משך השנה. רצוי מאוד שהחברים המשתחררים ישתתפו. לא רק שילמדו משהו, אלא אין ספק שיהנו מן המפגש עם משתחררים ממשקים אחרים ומן ארועי הסמינר.

באותו זמן, אריאל העלה הצעה לנהל סמינר ליוצאי צפא, חדשים ולא כל כך חדשים, בבית. אשר יתרכז על מסירת מידע על הקיבוץ עצמו ועל כל היבטיו. סוכס שמיכאל, אריאל ודודו יגבשו הצעות להחלטה בוועדה.

5. טיפול בדירות - מיכאל וג'נט מסרו על השיחות שהיו להם במשק בענין זה. סוכס להביא לאישור בישיבה הקרובה של ווע הממשק את התקציב הדרוש להכנסת דודי חשמל, כיורים ותיקונים שונים.

מיכאל כהן.

געגועים

יש געגועים לכל
געגועים לחברים
געגועים לירוק
געגועים לשלווה לשקט של משק
יש גם הרבה געגועים
למה נשמע
וההוא משום מה
לא מגיע לביתי, לעירי, ואני עצובה.

האם יש משהו שיכול לדאוג לשפר ת'מצב? האם אתם מבינים כולכם - כמה זה חשוב גם שש נמצאים בארץ - כן, כן, לא בחו"ל - לקבל את דברי הכפר מדי שבוע?

חודה על תשומת הלב,

שלכם באהבה - הדסה

דו"ח משיבת נ' כוח-אדם - 20.12.79

נוכחו:- ברוך, קולין, מעיין, שמחה, שוש ס. אסף, אנגה.

1. מנהל רויה - ריימונד ס. מסכים לקבל לידינו נהול המשרד בת"א. הדבר מצריך המשך עבודתו של מופתי בהנהלת החשבונות לתקופה של שנתיים. סוכם שריימונד יתחיל בעבודה בעתיד הקרוב.
 2. קורס אקונומים - אחרי תקופת המילואים שלו יחזור שמעון לקורס.
 3. יש צורך דחוף למצא אקונום שני. נדונו מספר הצעות.
 4. עבודה בגיל דך - התעוררו בעיות של עובדי עבודה במספר בתי-ילדים. שתי מטפלות עומדות ללדת ואין מחליפות. ייתכן דיון הוחלט להטיל על תת-ועדה (שמחה/שוש/מעיין) להציע פתרונות.
 5. נתקבל מכתב מ"אפיק" המבקש המשך גיוסם של משפ' וגנר למספר חודשים. הנושא יידון בישיבת המזכירות הבאה.
 6. עבודה בשרותים: בצוע לעומת תכנון.
- ברוך מסר שיש פער גדול מאד בין התכנון לשנה החולפת והבצוע כמעשה. ברוך נתבקש להביא נתונים יותר מפורטים לדיון בישיבה הבאה. כמול כן נמסר שתחזיקים השבוע ישיבה משולבת של ו' כוח-אדם עם ו' החברה וועדת הקשישים, לדיון בתקנוני עבודה, במטרה להביא הצעות הפני האסיפה.

בשעה טובה עומד להגמר השפוע הגדול במכבסה. בזמן הפסקת פעולת המכבסה המסודרת שלנו בבית כולנו הרגשנו שזה היה חסר. פיליס דינה ועובדי המחלק עשו מאמצים עצומים כדי לעזור לנו לעבר תקופה זו בנוחיות אפשרית. המאמץ בארגון לשלח כביסה למכבסה אזורית, לצאת למחניים ולכבס שם ולגדות לכבס כביסה סינתטית, הסידורים הכרוכים בכל נסיעה, דאגה למלווים, אוטו, נהג וכו'. סידורי התיאום לשעות העבודה במשקים האחרים, נעשו בשקט, כדי לעזור לחבר.

בימים אלה שהיה חסר הרגשנו כמה טוב השרות המסודר הרגיל הנורמלי שאנחנו מקבלים בלי להרגיש - מהמכבסה בבית.

בתקווה שלא נזדקק להבא לפנצ'רים כדי ללמוד להעריך את השרותים שאנחנו מקבלים ונותנים.

חן חן לפיליס ושותפיה.

שוש ס.

נוכחים: אלק ק', יעל ש', צילה ב"ר, משה ב"ח,
ברוך כ', יענקל מ', רימונד ג', אנגה ס'.

(1) קליטה

אריה ו' הביא את הבקשות הכאות:

חברות: שרה קורנבליט.

מועמדות: טובי ינטיס; משפ' בן-זאב, סטפני רובין (אחינית של משפ' ריפקינד).

הבקשות יועברו לאספה.

לגבי משפחה נוספת קיימת בעיה של דחיפות - (משפ' פינק), והוצע לנהג הפעם
נוהג שמקובל במשקים אחדים, של מעמד "אורחות" לשלושה חודשים. הודגש שאין פה
תקדים לגבי קליטת משפחות בעתיד.

(2) תכנית לנצול הכל-בו לשעבר (מוזמנים ג'וני פ', ג'נט ג' -ו.ו. המרכז הצבורי)

אחרי דיון ממצה, נתקבלה תכנית משולבת לבצוע בשני שלבים:

(א) העברת חלק ממשרדי הנה"ח ומשרד סדרן העבודה לכל-בו לשעבר. מרכזת
השרותים תקבל משרד באחד מחדרי הנה"ח המתפנים.

(ב) משרד מרכז הבנין יעבר לבנין הטרומי, ושני החדרים המתפנים ("חדר ישיבות"
לשעבר), בנוסף לכניסה הנוכחית, יתווספו לשטח העומד לרשות הספריה.

הוחלט להתחיל בבצוע שלב א' מיד. הוטל על אלק לגשת לתכנון מדוקדק של שלב
ב', בשיתוף עם הספרן.

(3) תערוכתה של שרי (מוזמן אורי ש')

אורי הסביר את השתלשלות הענינים שהביאה אותו להחליט לגשת באופן עצמאי להסכם
עם גלריה בתל-אביב לעריכת תערוכה לשרי. המזכירות ראתה את המקרה בדאגה, בעיקר
בגלל הנתוק מהמציאות של חיי היום-יום של המשק המשתמע ממנו. הובהר שוב שאין
אפשרות להתקשרות פרטית של חבר משק עם גורם חוץ, ושרק לבא-כח המשק הזכות לחתם
על עסקה בשם המשק.

יחד עם זה, הודגשה זכות החבר/האמן לעזרה מטעם המשק - הכל לפי תקנון האמנים
שהתקבל במזכירות לפני כשלוש שנים.

ברצוני להסב את תשומת לב החברים לעובדה שדו"חות משיבות המזכירות וועדת המשק אינם
מחוברים ל"דברי הכפר", ומסיבות שונות לא נשלחים החוצה.
א נ ג ה

Thought for the week

How singular, and yet how simple, the philosophy of rain!-
Who but the Omniscient one could have devised such an
admirable arrangement for watering the earth!-

Ure.

I don't think that the Omniscient one figured on the paving and
home building on his fields, or he would also have provided
adequate drainage for the excess water, and so prevented many floods.

Welcome home and speedy recovery to Reuben Mendzagorsky and
Tony Yentis, both discharged from the hospital last week. Reuben is
convalescing at home, and Tony is still sporting a plaster cast.

New candidate members

The Ben-Zev family were this week; accepted as candidates. Also
accepted was Tony Yentis.

Sara Kornblit was accepted into membership.

Birthday and Anniversary congratulations

Galit Cohen (Mendzagorsky Grandchild)	31/12		
Isreal Avidor	1/1	Dina Rachmani	4/1
Henry Ben-Yehuda	2/1	Ruth Amit	5/1
Benny Goldberg	3/1	Yuval Jackson	
Hilary Kaplan		Avigail Frank	
		Alon Koenigs	

Michal and Mossy Hamciri 5/1

Angela and Charlie Davis are visiting with us for a few days
whilst looking for a permanent home here in Isreal.

A pleasant week to all

Shabat Shalom